

Сигурно улучих някого, защото лексусът се завъртя на сто и осемдесет градуса и попадна в лентата на насрещното движение. Удари се силно в мантизелата, първо странично, а после и отзад. Тежният златист корпус се завъртя още няколко пъти пред нас.

- Влез в колата! - извика Ейнджи и зави рязко надясно, за да избегне лексуса.

Златистата машина се понесе в нощта срещу нас. Ейнджи завъртя волана с две ръце. Аз пък се опитах да си седна на мястото.

Нито тя успя, нито аз.

Когато се врязахме в лексуса, тялото ми изхвърча напред.

Прелетях над капака на тойотата и паднах върху капака на лексуса като кит. Плъснах се по гърди върху ситните стъкълца и се плъзнах към земята, но това не ми помогна много. Чух силен удар вдясно. Удар в циментовата мантинела. Стори ми се че небето се разцепва над нас.

Ударих рамо в асфалта и лопатката на гърба ми изпука.

Претърколих се. И отскочих като гумен. Пак се претърколих. Стисках здраво пистолета в дясната си ръка. Оръжието гръмна два пъти. Небето се преобърна в очите ми, мостът се наклони и изчезна.

Най-накрая спрях да се пързаям по разкъравеното си бедро. Лявото ми рамо беше изтръпнало и в същото време отпуснато. Цялото ми тяло бе омазано с кръв.

Но можех да сгъвам дясната си ръка с пистолета и макар бедрото, върху което се приземих, да ми се струваше пълно с остри камъчета, и двата ми крака изглеждаха здрави. Погледнах към лексуса. Предната му врата се отвори. Беше на десетина метра от мен. Багажникът му изглеждаше споен със смачканата предница на тойотата

ни, от която се вдигаше пара. Изправих се и веднага се олюлях. Пред очите ми течеше някаква смес от дъжд и кръв.

Отдясно, от другата страна на моста, беше спрял един черен джип крайслер. Шофьорът ми крещеше, но от вятъра и дъжда нищо не се разбираше.

Зарязах го и се концентрирах върху лексуса.

Шишкото изпълзя от колата. Бялата му риза беше обагрена

в червено, а на мястото на дясната му вежда зееше голяма рана. Закуцуках към него. Той се опита да се подпре на пистолета си и да се изправи. Стисна вратата на колата и видя, че идвам. По подскачачата му адамова ябълка можех да разбера, че му се гади. Погледна колебливо към оръжието в ръката си, после към мен.

- Недей - предупредих го аз.

Той наведе глава към гърдите си, там, откъдето течеше кръв, и пръстите му стиснаха по-силно пистолета.

- Недей! - повторих.

Моля те, недей, помислих си в същото време.

Но той все пак вдигна оръжието. Втрени се в мен и премигна, тялото му се разтрепери като на алкохолик.

Прострелях го два пъти в гърдите. Чак тогава той изпусна пистолета и се облегна безжизнен върху колата. На устата му се четеше объркване, сякаш се канеше да ми зададе въпрос.

Ръката му понечи да стисне отворената врата, но се плъзна между нея и купето и се заклеци. Така и умря - наполовина наведен към земята, приклещен към колата, с неизречения въпрос в очите и на устните си.

Чух някакъв пукот и вдигнах очи нагоре, към покрива на колата. Над покрива господин Къшинг беше насочил лъскава пушка-помпа към мен. Прицели се, затвори едното око и кокалестия му бял пръст се накани да натисне спусъка. Той се усмихна.

После в средата на гърлото му избухна малко червено фонтанче и опръска яката на ризата му.

Той се намръщи. Вдигна ръка към гърлото си, но преди да успее, падна напред и лицето му се удари в покрива на колата. Пушката се плъзна по предното стъкло и падна върху капака. Кльошавото, върлинещо тяло на господин Къшинг се преви и изчезна зад колата. Чух как трупът леко тупна на земята.

Ейнджи изникна от мрака зад него, с насочен напред пистолет. Дъждовните капки съскаха при допира с горещата още цев. Парченцата стъкло в косата ѝ излъчваха сребристи отблясъци. Челото и горната част на носа ѝ бяха набраздени от няколко драскотини, но изглежда се беше отървала от катастрофата с много по-малко контузии от Шишкото и мен.

Усмихнах ѝ се. Тя ми върна жеста, но нейната усмивка беше измъчена,

После забеляза нещо зад мен.

- Господи, Патрик! Господи!

Обърнах се и видях откъде беше дошъл силният трясък в цимента, когато излетях от тойотата.

Мицубишито на Джей се беше преобърнало върху тавана си на петнайсетина метра от нас. Задната част, една трета, се крепеше на магия и на две стоманени въжета върху моста. По-голямата част на автомобила обаче висеше във

въздуха. По чудо колата още не беше паднала във водата. Докато гледахме онемели, предната част на колата се наклони още надолу, а задницата се вдигна от цимента. Стоманените възжета изскърцаха. Изтичах до мантизелата и застанах на колене, обърнат към Джей. Той се полюшкваше, с главата надолу, крепеше го само колана. Коленете му бяха притиснати към брадичката, а главата му - само на няколко сантиметра от тавана на колата.

- Не мърдай - казах му аз.

Той вдигна очи към мен.

- Не бой се, няма.

Погледнах зад циментовата мантизела.. От другата ѝ страна имаше малък бетонен квадрат, недостатъчно удобен за опора на възрастен човек. Но аз не разполагах с време да го чакам да порасне.

Под това циментово парче нямаше нищо, само черно пространство и вода, която при падане от сто метра ставаше твърда като скала.

Ейнджи застана зад мен. Колата леко се наклони надясно, след което отново кълумна напред с няколко сантиметра.

- О, не - пророни Джей и немошно се засмя. - Не, не, не.

- Джей - обърна се Ейнджи към него. - Дръж се, идвам.

- Ти ли идваш? Аз съм по-дълъг и имам по-дълги ръце - отвърнах.

Тя прескочи бариерата.

- И по-големи крака. Освен това едната ти ръка е ранена. Можеш ли да я движиш?

Тя не изчака отговора ми. Хвана се за здравата част от бариерата и се наведе към колата. Приближих се до нея, дясната ми ръка беше на сантиметри от нейната.

Над нас премина нов порив на вятъра и сякаш целият мост се олюля.

Ейнджи достигна колата, а аз стиснах дясната ѝ ръка с моите две ръце. Тя се наведе още, доколкото можеше, и протегна лявата си ръка. В далечината завиха сирени.

- Джей - каза тя.

- Да?

- Не те стигам. - Тя се напрегна докрай. Жилите на ръцете ѝ силно запулсираха, но на пръстите ѝ не достигаше съвсем малко, за да хванат дръжката на вратата. - Ще трябва да ми помогнеш, Джей.

- Как?

- Можеш ли да отвориш вратата?

Той проточи глава, докато търсеше къде е дръжката на вратата.

- Никога не съм бил в преобърната кола.
- А аз никога не съм висяла от мост на сто метра над водата - отвърна Ейнджи. - Значи сме квит.
- Хванах дръжката.
- Опитай се да избуташ вратата навън и да хванеш китката ми. - Ейнджи леко се олюля.
Той премигна. Вятърът и дъждът пречеха на очите му. Пое си въздух и издиша.
- Струва ми се, че ако мръдна и на сантиметър, това нещо ще се преобърне.
- Трябва да поемем риска, Джей. - Нейната длан леко се изхлузи в хватката ми. Стиснах я по-силно, за да й дам знак, и пръстите й отново се забиха в плътта ми.
- Да, обаче трябва да ви кажа, че...
Колата се наклони и целият мост силно изскърца. Този път звукът приличаше на неистов и отчаян писък. Циментът, който задържаше до този момент колата, се счупи.
- Не, не, не, не - изрече Джей.
И колата падна от моста.
Ейнджи изкрещя и се отдръпна рязко, когато скъсаното стоманено въже я плесна по ръката. Стиснах я още по-силно и я издърпах в мига, в който краката й се подхлъзнаха и останаха без опора.

Лицето й се озова долепено до моето, беше ме прегърнала през врата. Сърцето й пулсираше до бицепса ми, а моето собствено кънтеше в ушите ми. Дватама надникнахме към мястото, откъдето колата на Джей полетя надолу и изчезна в черната бездна.